

РОН ГУЛАРТ ПОДСЛУШВАЧЪТ

Превод от английски: Борис Миндов, 1988

chitanka.info

Много неподходящ ден да те ограбят — жълто, мъгливо трийсетградусово утро. Джон Ийзи метна спортното си сако върху стола до бюрото и почеса рамото си, където каишката на кобура жулеше кожата. Зад прозорците на кабинета се виждаха палми с провиснали клони, проблясваха спортни коли. Ийзи присви широките си плещи и запука с кокал четата на пръстите си.

— Какво става с Ейд? — попита той секретарката си. Минаваше десет часът, а съдружникът му още не се бе явил на работа.

— Предполагам, че е още в Сан Амаро — отвърна Нейда Сим, като си вееше с една празна папка. — Сигурно във връзка със случая Шубърт.

Ийзи се намръщи и свали кобура от рамото си.

— Проклето нещо! — каза той.

— Мислех, че с мистър Фейбър ще сложите сигнална инсталация.

— Вместо това нали ти купихме електрическата пишеща машина. — Той избърса потта от челото си и седна. По сивия килим бяха пръснати папки, писма, пликове, магнетофонни касети. — Интересно какво ли са взели.

— Нещо много важно, предполагам — рече Нейда. Тя беше хубавичка блондинка, стройна и луничава. Косата ѝ днес не бе накъдрена.

Ийзи подуши.

— Каква е тази миризма?

— На изгоряло. В долината пак има пожар.

— Ех, защо напуснах полицията в Сан Франциско и дойдох тук, в Лос Анджелес! — оплака се Ийзи.

— Според мен ви изхвърлиха оттам, защото предположиха, че вие сте взели оня подкуп — каза Нейда, като коленичи до него на килима.

Ийзи разкопча най-горното копче на ризата си и рече:

— Е, хайде да съберем тия неща и да се опитаме да разберем кой какво е задигнал.

Телефонът иззвъня и Нейда скочи на крака.

— Детективската кантора „Фейбър и Ийзи“. — Тя замига. — Май е тук. — На Ийзи каза: — Лейтенант Дисни от полицията в Сан Амаро.

Слушалката беше влажна.

— Да? — обади се Ийзи.

— Обажда се лейтенант Брайън Дисни. Открихме вашия съдружник тук.

— Как го открихте? — попита Ийзи, като рязко си пое дъх. — И къде?

— Мъртъв е. Май са стреляли в него два пъти с 38-калибров пистолет. На едно място до плажа, наречено Уединеното заливче.

— Какво е това Уединено заливче?

— Нов морски курорт за по-възрастни граждани; сега се строи. Още не е завършен и никой не живее там. Работник открил трупа преди около два часа на едно игрище за бадмингтон.

— По дяволите! — възкликна Ийзи и направи гримаса на секретарката.

— Върху какво работеше той?

— Нищо — отговори Ийзи. — Беше си взел няколко свободни дни. Отпуск. Обича да се търкаля по плажовете.

Край прозореца профуча някаква сребриста спортна кола, блясъкът ѝ накара Ийзи да се дръпне назад.

Нейда плачеше.

— Ейд може да е пострадал.

— Мъртъв е — каза Ийзи. — Трябвам ли ви за нещо, лейтенант Дисни?

— Да, по някое време може да дойдете да си поговорим — отвърна полицаят. — Да кажете нещо в момента? Врагове, връзки, нещо от този род?

— Ейд водеше безупречен живот — заяви Ийзи. — Но ще помисля по този въпрос.

— Кабинетът ми е от другата страна на улицата, срещу статуята на генерал Грант. До скоро виждане.

Ийзи остави слушалката и обърса длани в панталоните си. Изсумтя и седна на своя въртящ се стол.

— Защо не им казахте, че мистър Фейбър следеше мисис Шубърт от седмица и половина?

— Не зная — отвърна Ийзи. — Имам навика да не се доверявам на полицията. Все пак искам да проверя сам някои неща. — Той отново сложи кобура си.

— Може да е открил нещо важно — подхвърли момичето.

— Съмнявам се — каза Ийзи. — Почти през цялото време Ейд подслушваше разговори. Но дори и да е чул нещо важно, нямаше да разбере какво е то.

— Нали ви беше съдружник.

— Това не значи, че беше изключителен детектив. Всъщност след няколко месеца май щяхме да развалим съдружието.

Нейда изтри сълзите си.

— Ужасно е да убият човек, когото познаваш.

Ийзи гледаше покрай нея светлото утро зад прозореца.

— Ще замина веднага за Сан Амаро. Подреди тук и ми кажи какво е изчезнало.

— Дали това ровене тук няма нещо общо със смъртта на мистър Фейбър?

— Може би — каза Ийзи, като навлече сакото си. — Ако докладите на Ейд за случая Шубърт липсват, значи има нещо.

— Да затворя ли кантората?

— Защо?

— Помислих, че днес може да обявим траур.

— Не. Ейд нямаше семейство. Значи ние ще трябва да се погрижим за погребението му. Не можем да си позволим да загубим един ден. Всеки момент ще дойде някой клиент.

— Май не сте много сантиментален.

— Не съм — каза Ийзи и излезе навън в горещото утро.

Виличката гледаше към бялата ивица на плажа. Следобедът в Сан Амаро бе поносимо горещ. Ийзи опря ръка на полуотворената врата и подвижна:

— Мистър Мейджърс?

На близкото бюро седеше стара дебела секретарка с пурпурночервена коса, а на другото — слаб рус мъж на около четиридесет години.

— Да? — каза той, като се навдигна.

Един телефон иззвъня и секретарката се обади.

— Мистър Маккуори ви търси, мистър Мейджърс.

— Ще му се обадя по-късно — каза Мейджърс, като излезе; от полумрака и закрачи към изправения като стълб Ийзи. — При мен ли се канехте да влезете?

— Тук ще е по-добре — рече Ийзи. — Положението е деликатно, тъй да се каже.

Мейджърс беше със спортен пуловер и панталони от туид. Имаше хубав загар.

— Кой сте вие?

— Аз съм Джон Ийзи. До тази сутрин фирмата ми се наричаше „Фейбър и Ийзи“.

— Да не искате да ми продадете нещо, мистър Ийзи?

— Може би — каза Ийзи. — Закрила и сигурност. Зависи от много неща. В момента искам да разбера кой е убил съдружника ми.

Мейджърс се усмихна със свити устни.

— Много загадъчна сделка.

— Ще говоря направо — рече Ийзи. — Вие сте Нори, Мейджърс, нали?

— Разбира се. И какво от това?

— Доколкото разбрах от магнетофонните записи и докладите, представени от съдружника ми, през последните три месеца вие сте имали любовна връзка с някоя си мисис Нита Шубърт. Ние се занимаваме със случая от две седмици. По-точно Ейд Фейбър дойде тук по молба на нашия клиент мистър Шубърт. Ясно ли е?

Мейджърс отвори уста и се вторачи в Ийзи. Протегна ръка назад и напипа една ниска груба пейка пред вилчката.

— Не знаех — каза той, сядайки.

— Какво не знаете?

— Че сме били под наблюдение. — Той се изправи. — Значи магнетофонни записи, казахте? Но нали това е незаконно?

— Прелюбодеянието също е незаконно. Аз не съм дошъл да си бърбим за етика, Мейджърс. Исках да се видя с вас.

— Защо?

— За да ви запитам — отговори Ийзи — дали не сте убили Ейд Фейбър.

Мейджърс се изкашля.

— Не, Ийзи, не. Не. Не съм го убил.

— Виждали ли сте го някога? Познавате ли го?

— Казах ви, че не.

— Вчера вие сте били с мисис Шубърт.

— Не — отвърна Мейджърс. — Съвсем не вчера. Нита каза вчера, че не може да се освободи. — Той подпря буза с юмрука си. — Почакайте. Съдружникът ви трябва да е оня човек, когото намериха в Уединеното заливче.

— Точно така — рече Ийзи. — Преди малко минах с колата си оттам. Не е много далеч от бунгалото, което мисис Шубърт е наела за вашите срещи.

Мейджърс стана.

— Шубърт знае ли за нас?

— От една седмица.

— Тогава за каква закрила става дума?

— Полицията още не знае за вас. Бихте могли да кажете на Нита Шубърт.

— Това прилича на изнудване — отвърна Мейджърс.

Ийзи сви рамене и тръгна обратно към колата си.

Той се свърза със секретарката си от телефонната кабина в една закусвалня близо до централния площад на Сан Амаро. Няколко секунди след като влезе в кабината група младежи се появи на площадката пред закусвалнята. Те пееха за сърфинг, докато заведението се пълнеше с почернели от слънцето ученици във ваканция.

— От бар ли се обаждате? — попита Нейда.

— От закусвалня. Какво става там?

— Видяхте ли се вече с лейтенант Дисни?

— На път съм.

На подиума скочи една блондинка с оранжева рокля. Голям плакат над автомата за газирана вода гласеше: ТЪРЖЕСТВЕНО ОТКРИВАНЕ. Китарите бяха електрически.

— Абсолютно нищо — каза Нейда. — Проверих два пъти. Но слушайте...

— Нещо ново?

— Някакъв човек се обади два пъти, но не каза кой е. Но слушайте...

— Е, добре, какво?

— Получи се последният доклад на мистър Фейбър. Пратен е късно вчера от Сан Амаро.

— Е, кажи ми какво пише.

— Ще се постарая. Този път няма магнетофонен запис. Съобщава, че мисис Шубърт се срещнала вчера с някакъв друг човек. Подслушвал и му се сторило, че това е стар познат, с когото тя не се е виждала от известно време. Няма имена. Не можал да долови името на мъжа. Но онзи споменал за пари, за много пари. И искал мисис Шубърт да замине с него, но тя отказала.

— Да замине с него ли? — Струваше му се, че телефонната кабина леко се клати.

— За Мексико.

— Значи този нов човек дошъл в същото бунгало, където тя се среща с Мейджърс?

— Да — потвърди Нейда. — Да не би там, при теб, да има някакъв митинг?

— Музикална програма. Горещо ли е в Лос Анджелес?

— Сигурно около 34 градуса — отговори секретарката му. — Ще се срещнете ли с лейтенант Дисни?

— Скоро — отговори Ийзи и окачи слушалката. Проправи си път през гъстата тълпа младежи. Доскоро трийсет и четири години му се виждаха като младежка възраст.

Лейтенант Дисни бе може би доста нисък за полицай. Той пушеше пури с размерите на цигари и вътре стоеше с шапка — карирана и с много малка периферия. Стените на влажния му кабинет бяха покрити със стари обяви за търсене на престъпници. Той не каза на Ийзи нищо особено, а и Ийзи не му каза нищо. Разговорът им трая двайсет и пет минути.

Кевин Шубърт, клиентът на Ийзи, изкарваше парите си по някакъв начин, който му позволяваше денем да си стои вкъщи. Двамата разговаряха край един плувен басейн със стъклен купол. Пространството около голямата ниска къща в мавритански стил беше почти достатъчно, за да се нарече имение.

— Аз съм в отлично здраве — заяви Шубърт. Той беше висок, около петдесетгодишен, със започнала да оплешивява ниско

подстригана коса. — Сигурно си мислите, че ще се разболея заради всички тези неприятности, които ми сервира Нита.

— Може неочаквано да припаднете — рече Ийзи.

— Свързано ли е убийството на вашия съдружник с Нита и нейния любовник? — попита Шубърт.

Ийзи седеше в неудобна поза на един раиран брезентов шезлонг.

— Вероятно.

— Знае ли полицията за нас?

— Аз нищо не съм им казвал. Но може да узнаят — каза Ийзи. — Откога сте женени.

— От близо две години. Това е вторият ми брак. Първи за Нита.

— Къде се запознахте с нея?

— В Сан Франциско — отговори клиентът му, разпервайки като криле мършавите си лакти. — Предишното ми убежище.

— Мъча се да разбере нещо. Свързано е със снимките на мисис Шубърт, които ми показахте. Как се казваше тя преди?

— Холпърн. Нита Холпърн.

— Имало е някакъв скандал, свързан с банка, нали?

Бледите устни на Шубърт бяха сухи. Той ги навлажни.

— Е, да. Тя беше секретарка на един банков служител, който изчезна. Името му е Робърт Бразил. С него изчезнаха триста хиляди долара. Може да сте виждали снимката на Нита във вестниците. Не можах да я обвинят в нищо. Това беше преди три години.

— Интересно — каза Ийзи. — Тук ли е жена ви?

— По изключение, да. В ателието си е. Нита се занимава по малко с рисуване.

— Бих искал да поговоря с нея.

— Слушайте, Ийзи — каза Шубърт, като стана. — Не искам да замесите жена ми в някой скандал. Признателен съм ви, че досега пазихте всичко в тайна. Колко ще ми струва, ако продължавате да мълчите?

— Вие вече ми платихте — рече Ийзи. — Аз искам да говоря с мисис Шубърт насаме — добави той твърдо.

— Така и предполагам.

На платното акуратно бе изрисувана голяма кутия с овесени ядки. Нита Шубърт беше стройна и мургава, малко кокалеста в

жълтите си панталони и мъхестия пуловер. Ситните ветрилообразни бръчици около очите ѝ показваха, че е на около трийсет и пет години.

— Вие развалихте всичко, мистър Ийзи — каза тя, като остави настрана четчицата с бяла боя на върха. — Вие с вашият покоен съдружник. Мисля дори, че е незаконно да се подслушва, както, изглежда, сте правили.

— Кога за пръв път разбрахте, че ви следим? — попита я Ийзи.

— Кевин ми каза преди малко.

— Ейд — рече Ийзи, — Ейд Фейбър, моят съдружник, понякога действуваше малко непохватно. Мисля, че вчера той се е издал по някакъв начин; вчера, когато не сте били с Мейджърс в бунгалото.

Жената не отговори. Тя бавно изцеди малко сиво-кафява боя върху палитрата си.

— Ейд ви подслушваше — каза Ийзи. — Но понякога все пак схващаше това, което чуваше. Мисля, че вчера е чул нещо и най-послед се е сетил какво може да значи то.

— Вчера аз бях с Норм Мейджърс — заяви Нита Шубърт. — Каквото и да си мислите вие.

— Ейд трябва да се е върнал в бунгалото ви снощи, след като ми е изпратил последния си доклад. Някой го е забелязал и се е разтревожил.

— Да?

— Вероятно вашият бивш началник — рече Ийзи. — Робърт Бразил.

Тя гръсна отрицателно глава.

— Той изчезна преди три години.

— Искам да бъда наясно за едно нещо — каза Ийзи. — Аз нищо не съм съобщавал на полицията. Срещу заплащане никой няма да узнае за Бразил.

— Никой нищо няма да узнае — каза жената. — Той отдавна е изчезнал.

— Ако иска да си остане изчезнал — каза Ийзи, — би могъл да предложи поне двайсет хиляди долара.

Нита Шубърт му обърна гръб.

— Близо до бунгалото ви забелязах един мотел, „Мърмейд Терас“. Ще отседна там тази нощ, ако потрябвам някому. — Той огледа картината. — Погрешно сте написали овесени ядки.

— Може пък да е нарочно — тросна се тя.
Ийзи кимна и излезе.

Повикаха го на телефона малко след девет. Един приглушен мъжки глас му каза да бъде след половин час на плажа, до спасителен пост номер три.

Нощта бе топла и облачна. Мястото бе на притихналия пуст плаж, близо до една затворена будка за безалкохолни напитки. Ийзи го намери бързо, но на стола на спасителя горе вече седеше някой.

Тъмната вода лъщеше слабо и тихо се плискаше.

— Бразил? — подвижна Ийзи към фигурата на стола. Сянката на плажния чадър закриваше горната половина от тялото на човека. Той носеше тъмно сако, ръцете му бяха в джобовете.

— Не знаех, че ни следят и подслушват — заговори онзи. Гласът му беше малко дрезгав като от простуда. — Лошо време избрах да изляза от бърлогата си.

— Съдружникът ми сигурно се е натъкнал на вас?

— Аз смятах да пренощувам в бунгалото. Той взе да се върти наоколо, не се прикриваше много, предложи ми да мълчи срещу възнаграждение. Смяташе, че не искам да ме открият тук, в Калифорния.

— И вие го застреляхте, а?

— Да — отговори Бразил.

— След това дойдохте с колата си в Лос Анджелес, за да проверите дали не е изпратил нещо в кантората ни.

— Аз съм предпазлив и не обичам да давам пари напразно, Ийзи.

— Аз пък предположих, че не ви харесва да давате откупи — каза Ийзи. Той се хвърли, улови човека за краката и го дръпна от седалката. При падането главата на Бразил се удари в долния край на стола.

Бразил се търкулна на пясъка и измъкна пистолет от джоба на сакото си.

Ийзи отскочи настрана, извади своя 38-калибров пистолет.

Първият изстрел на Бразил улучи чадъра и го разкъса.

Ийзи стъпи здраво и стреля два пъти. Бразил се сви на две и падна. Умря с лице, заровено в пясъка.

Ийзи прибра пистолета си. Той все още не знаеше как изглежда този човек.

Секретарката каза: „Чай с лед“ и сложи една хартиена чаша на бюрото му.

Сега кантората беше почистена и навън слънцето не бе толкова ослепително. Ийзи отпи малко от чая и се облегна на стола си.

— Всъщност вие не сте възнамерявали да изнудвате никого, нали? — попита Нейда.

— Така ли мислите?

— Да, сигурно сте се показали за примамка, за да накарате някого да излезе на открито.

— Я притичай до гастронома да ми вземеш един сандвич. Но не искам с пилешко.

— Струва ми се, че вие наистина сте сантиментален — рече момичето. — Всъщност на вас ви е мъчно за мистър Фейбър и искахте да отмъстите за него. Права ли съм?

— И не вземай от оная безплатната туршия с копър.

— Мисля, че вие съвсем не сте лош човек — каза Нейда на излизане от стаята.

Ийзи въздъхна и затвори очи.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.